కథా కౌముది

ఆ నవ్వుకి అర్థం ఇదా...!

శ్రీకాంత్ విహారి

శ్రీ హేవళంబ నామ సంవత్సర ఉగాది సందర్భంగా వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన 21 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో 'నా మొట్ట మొదటి కథ' విభాగంలో ప్రశంసా పత్రం పొందిన కథ

"అభి..అభి.. భోజనానికి రారా.. లేటు అవుతోంది..." అని అరిచింది వాళ్ళ అమ్మ.

స్నేహితులతో ఫేస్ టైమ్ చేస్తూ "నాకు ఆకలిగా లేదు. మీరు తినేయండి" అని అరిచాడు దూరంగా వున్న బెడ్ రూమ్ లోంచి , మళ్ళీ స్నేహితులతో కబుర్లలో నిమగ్నమైపోయాడు అభిరామ్.

రెండు రోజుల క్రితమే కొలంబియా విశ్వవిద్యాలయం లో మొదటి సంవత్సరం పూర్తి చేసుకుని వేసవి సెలవలకి ఎక్కడికి వెళ్ళాలా ? అని ఆలోచన లో పడ్డాడు స్నేహితులతో కలిసి. ఒకరి ఆరిజోనా వెళ్దాం అన్నారు. ఇంకొకడు ఫ్లోరిడా వెళ్దాం అన్నాడు. ఇలా ఒకటి ఒకటి ఆలోచించసాగారు. ఈలోగా "ఏరా !అభి ! భోజనానికి వస్తున్నావా ? లేదా ?" అని పిలిచారు వాళ్ళ నాన్నగారు.

వెంటనే స్నేహితులతో.. "మళ్ళీ మాట్లాడతా" అని చెప్పి టక్కున పరిగెత్తికెళ్ళాడు అభి .

"మీకు మీ నాన్నే మందురా. చెల్లిని పిలిచావా , లేదా ?" అని అంది. ఈలోపు 'వస్తున్నానమ్మా' అంటూ వచ్చింది రాధ .

రాధ ఇంకా 10వ తరగతి చదువుతోంది. సుబ్రమణ్యగోపాలశర్మ, శ్యామల వీళ్ళ తల్లితండ్రులు.

గోపాల్ న్యూయార్క్ నగరంలో ఒక పెద్ద అంతర్జాతీయ బ్యాంకులో పనిచేస్తున్నారు. వీళ్లు అమెరికా వచ్చి దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాలు అవుతోంది. శ్యామల దేశం వచ్చిన కొత్తల్లో ఉద్యోగం చేసినా, తర్వాత పిల్లల చదువుల కోసమని మానేసింది.

పేరుకి వుంటోంది అమెరికా అయినా, జీవనం పూర్తిగా భారతీయం. అందుకే పిల్లలకి కూడా మనదైన పద్ధతులు, కట్టుబాట్లు తెలుస్తాయని తాతగారు అమ్మమ్మల దగ్గరికి పంపిద్దామని గోపాల్, శ్యామల ఇద్దరు గట్టిగా తలచారు. దీని గురించి ఇప్పటికే గత రెండు నెలలుగా ఆలోచిస్తున్నారు.

"రాధా ! ఇటు వచ్చి కంచాలు అవి పెట్టు" అంది అమ్మ.

"ఎప్పుడు నేనే పెట్టాలా? అన్నయ్యని పెట్టమను."

"అన్నయ్య చేసేవి అన్నయ్య చేస్తాడు. నీకు చెప్పినవి నువ్వు చెయ్యి... చూడు ఇప్పుడు వాడు భోజనం అయ్యాక బ్యాంకు పని చేసుకుని వస్తాడు."

"నేను ఏమీ చెయ్యను?" అంటూ విసుగ్గా భోజనం ముందు కూర్చున్నాడు అభి.

ఇంతలో గోపాల్ వచ్చే సరికి అందరు చకచకా భోజనం దగ్గర కూర్చున్నారు. భోజనం మొదలుపెట్టారు. ఇంతలో రాధా "అమ్మ! ఈ కూర నాకు వద్దు, ఇది నాకు ఇష్టం లేదని తెలిసి కూడా ఎందుకు చేసావ్ ?"

"అవును నువ్వు తింటే నాకు బలం వస్తుందని చేసాను." అని అంది "నోరు మూసుకుని తిను. "

"ఏరా అభి ! పరీక్షలు ఎలా రాసావ్ ?" అడిగాడు గోపాల్.

"బాగానే రాసాను నాన్నగారు. ఈ సారి ఖచ్చితంగా మంచి మార్కులు వస్తాయి గత సెమిస్టర్ కంటే" అని అన్నాడు.

"మరి సెలవుల్లో ఏమి చేద్దాం అనుకుంటున్నావు ?"

"నేను, మా ఫ్రెండ్స్ కలిసి ట్రిప్ కి వెళ్దాం అనుకుంటున్నాను."

"నువ్వు ఒక రెండు వారాల పాటు ఇండియా లో అమలాపురం లో మన తాతయ్యగారి వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్తే బాగుంటుందని అమ్మ నేను అనుకుంటున్నాము."

"కాని నాన్నగారు, మా ఫ్రెండ్స్ తో కలిసి......."అని అంటూ ఉండగా "ఎప్పుడు ఉండేదే ఈ ఫ్రెండ్స్ ఈ సారి నాన్నగారి చెప్పిన మాట విని ఇండియా వెళ్ళిరా." అని చటుక్కున్న అంది వాళ్ళ అమ్మ.

"కాని నాన్నగారూ... ఎప్పుడో 5 ఏళ్ళ క్రితం వెళ్ళా... మళ్ళీ ఇప్పుడు అంటే..."

"నేను మాట్లాడతాను తాతగారితో... వాళ్ళు సంతోషిస్తారు. 2 వారాలకే కదా.. ఇట్టే గడిచిపోతుంది."

"టిక్కెట్టు బుక్ చేస్తాను. నాలుగైదు రోజుల్లో బయలుదేర్దుగాని."

"మరి నేను?" అంది రాధ.

"నీ పరీక్షలు అయ్యాక మనం అందరం కలిసి వెళ్దాం. ముందు అన్నయ్య వెళ్తాడులే." అంది అమ్మ.

భోజనం అయ్యాక రూంలోకి వెళ్ళి,అభి ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాడు. 'రెండు వారాల పాటు అక్కడ ఏమి చెయ్యాలి ? అక్కడ వాతావరణం ఎలా ఉంటుందో ? చాలా ఏళ్ళ తరువాత వెళ్తున్నాం? తాతగారు ఏమి అంటారో ?' ఇలా ఎన్నో ప్రశ్నల మధ్య ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి.

★★★

అమలాపురం లో పెద్ద డాక్టరు గారు శ్యామప్రసాద్ గారు. ఆ ఊళ్ళో ఆయన పేరు చెప్తే తెలియని వారు వుండరు. చాలా మంది "ఆయన డాక్టరు కాబట్టి ఆయనికి గౌరవాలు అన్నీ వస్తున్నాయి" అని అనుకుంటారు. కాని నిజంగా ఆయన గురించి తెలిసినవారికి మాత్రమే తెలుస్తుంది – ఆయనకు డాక్టరు ఉద్యోగం కాక మరేదో చేస్తూ వున్నా ఆ గౌరవమే లాభించేది అని. అటువంటిది ఆయన వ్యక్తిత్వం. చాలా వినయ స్వభావులు. ఆయన రిటైర్ అయ్యి రెండు ఏళ్ళు అవుతోంది, అది కూడా ఆయన ఊరిలో జరిగే పనుల మీద దృష్టికై 65వ ఏట తీసుకున్న నిర్ణయం. ఆయన భార్య గంగమ్మగారు. ఆవిడకి ఆయనే ప్రపంచం... ఆయనే లోకం... ఆయన మాటే ఆవిడ మాట.

ఊరికి మధ్యన ఒక శివాలయం వుంది. దానికి ఆనుకుని వున్న సందులో ఉండేవారు.

ఊరిలో జనం అంతా దాన్ని 'డాక్టరు గారి సందు' అని పిలిచే వారంటే అందరికి ఆయన ఎంత ఆత్మీయులో తెలుస్తుంది.

రాత్రి 7 గంటలు కావొస్తోంది. ఆయన, రాములు నడుచుకుంటూ వస్తున్నారు. రాములు చెప్పసాగాడు "అయ్యా ! మా అబ్బాయికి ఉద్యోగం వచ్చింది. ఇందాకలే ఫోను చేసాడు."

"చాలా మంచి వార్త చెప్పవోయ్ రాములు చాలా సంతోషంగా వుందిరా. వాడికి మొదటి నుండి కష్టపడే అలవాటు వుంది అదే వాడిని కాపాడుతుంది. అయినా వాడిని చూసి చాలా రోజులు అయ్యింది. ఒకసారి వచ్చి వెళ్ళమను."

"అలాగే అయ్యా! మరి ఇంకా సెలవు తీస్కుంటానండి." అని వెళ్ళిపోయాడు రాములు.

ఇంట్లోకి వస్తూనే అడిగింది ఆవిడ, "ఎలా జరిగింది దర్శనం ఇవాళ ?"

"ఇవాళ చాలా బాగా జరిగింది. ప్రసాదం అక్కడ టేబుల్ మీద పెట్టా చూడు. అన్నట్టు మరిచాను. రాములు అబ్బాయికి ఉద్యోగం వచ్చిందంట. తెలిసింది. ఇందాకే పార్వతి కనిపించి చెప్పింది. తెలిసిపోయిందా అప్పుడే! ఆ కంపెనీ వాడే మీ ఆడవాళ్ళకి ఫోన్ చేసి చెప్పిన చెప్తాడు" అంటూ చురక అంటించారు.

"సర్లేండి, వెళ్ళి పంచ కట్టుకుని రండి, భోజనం పెడతాను" చకచకా వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని వచ్చారు.

ఇంతలో ఈవిడ భోజనం సిద్ధం చేసింది. "ఏమిటి అలా దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు తినండి ?"

"ఇందాక గోశాలలో ఎందుకో లక్ష్మి(ఆవు) దిగులుగా వున్నటుందే. రెండు రోజుల నుండి సరిగా తినను కూడా తినట్లేదు ?"

"రేపు నువ్వు ఒకసారి వచ్చి దానికి పెట్టు. వారం రోజులు అయ్యింది నువ్వు దానికి పెట్టి. అందుకే నేను పెడుతుంటే సరిగా తినట్లేదు.."

"అయ్యో ! అవునా... దానికి మందు వేయించి కూడా ఏడాది దాటుతోంది. సర్లేండి, రేపు నేను వస్తాను మీతో."

"అసలు సంగతి మర్చేపోయాను చూసారా.... సాయంత్రం అమెరికా నుంచి అమ్మాయి ఫోను చేసింది. మన అభి వచ్చే వారం బయల్దేరుటాడుట."

ఆ విషయం, వినగానే ఆయన మొహం... చెప్తూ ఆవిడ మొహం ఇద్దరివి వెలిగిపోయాయ్.

"ఎన్నాళ్ళు అయ్యిందే వాడిని చూసి. ఎప్పుడు దిగుతున్నాడు వాడు? "వచ్చే ఆదివారం విజయవాడ లో దిగుతాడు. మనం వెళ్లి తీసుకురావాలి." ఆయన ఈ వార్త వినగానే. చకచకా భోజనం చేసి ఇల్లు అంతా అటు ఇటు తిరుగుతూ అవి ఇవి సర్దేస్తున్నారు.

"ఏవండోయ్! అబ్బాయి వచ్చేది ఇవాళ కాదు ఆదివారం... ఎంతో ఈ హడావిడి" అని పైకి అంది కాని ఆవిడ కూడా వంటింట్లో సర్దుతూ "అవి చెయ్యాలి,ఇవి చెయ్యాలి" అని ఆలోచనల్లో మునిగిపోయింది.

"బ్యాగు సర్దావా ? టైమ్ అవుతోంది!" అని అడిగాడు అభి "ఎన్ని రోజుల ముందు నుంచి చెప్పినా చివర వరకు పెడతావు కదా! సర్దుతున్నా ఇదిగో చూడు ఇందులో వేడి నీళ్లు కాచుకునే కెటిల్ కూడా పెట్టాను. తాతగారికి ఇవ్వు, నేను ఇమ్మన్నానని." అని అంది అమ్మ.

"సర్లే అమ్మ. త్వరగా కాని టైం అవుతోంది".

"పదండి, పదండి. బోర్డింగ్ టైం దగ్గర పడుతోంది. బయలుదేరాలి" అన్నాడు గోపాల్.

చివరికి ఎయిర్ పోర్ట్ చేరుకున్నారు. చిరగా గోపాల్ అన్నాడు “అభి ! ఈ రెండు వారలు నీకు చాలా మంచి టైము. తాతగారితో, అమ్మమ్మతో క్వాలిటీ టైం గడుపు” అమ్మ ఏమో “జాగ్రత్త రా! అక్కడ నీకు అంతా కొత్త. ఏమి చేసిన తాతగారికి, అమ్మమ్మకి చెప్పి చేయి”. “సరే ! సరే ! బాయ్ రాధా” అంటూ బయల్దేరాడు.

అభి విజయవాడ ఎయిర్ పోర్టులో దిగాడు. టెర్మినల్ నుండి బయటకు వస్తూనే ఎదురుగానే ఉన్నారు తాతగారు అమ్మమ్మ. అభిని చూడగానే ఒక్కసారిగా ఇద్దరికీ వెయ్యి ఏనుగుల బలం వచ్చినట్టైంది .

అమ్మమ్మ “ఏరా! ప్రయాణం అంతా బాగానే అయ్యిందా?”

“ఆ! అంతా సాఫీగానే అయ్యింది” చెప్పాడు అభి .

తాతగారు “ఏరా నాయనా! ఎలా ఉన్నావు? చాలా రోజులు అయ్యింది చూసి.” ఇలా మాటల్లో పడి కారులో అమలాపురం బయలుదేరారు.

మొత్తానికి రాత్రికి ఇంటికి చేరుకున్నారు. “ఒరేయ్! ఇవాళ త్వరగా పడుకో. ప్రొద్దునే లేచి బయటికి వెళ్దాం ఊరు చూద్దుగాని” అని తాతగారు గది లోకి వెళ్లిపోయారు.

అభి బ్యాగు, బట్టలు సర్దుతూ అమ్మమ్మ అభి కబుర్లలో మునిగిపోయారు. అమ్మ పంపించిన కెటిల్ తీసుకు వెళ్లి ఇచ్చాడు. “ఇదిగో అమ్మమ్మ అమ్మ నీ కోసం అని పంపించింది.” దాన్ని తీసుకుని ఎంత మురిసిపోయిందో ఆవిడ. ఇంక ఆ తరువాత రాత్రంతా ఆ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నిద్రపోయారు.

ప్రొద్దున్నే లేచి రెడీ అయిపోయారు తాతగారు మనవడిని ఊరిలోకి తీసుకువెళ్లాలనే ఉత్సాహంతో. మెల్లగా లేచాడు అభి. లేచి మెల్లగా రెడీ అయ్యాడు. అంతా కొత్తగా ఉంది. వాతావరణం అంతా చాలా హడావుడిగా ఉంది. ఇంట్లో పనిమనిషి, పాలవాడు, పేపర్ వాడు ఇలా ఒకళ్ళ తరువాత ఒకళ్ళు వచ్చి ‘మీ మనవడు వచ్చాడంట కదా’ అని అడగటం, వెళ్ళటం. అతనికి అంతా భలే సరదాగా ఉంది. పక్కింటి వాళ్ళు వచ్చి మరీ పలకరించారు. ఒక పక్క అంత కొత్తగా ఉంటూనే లోపల మటుకు కొంచెం ఇబ్బందికి గురి అయ్యాడు. ఈ లోగా తాతగారు వచ్చి “ఏరా! రెడీ అయ్యావా, బయలుదేరుదామా?” అని అడిగారు. “సరే తాతగారు నేను రెడీ” అంటూ ఇద్దరూ బయలుదేరారు.

“మొదట శివాలయానికి వెళదాం. అక్కడ దర్శనం అయ్యాకా అప్పుడు ఊరిలోకి వెళ్దాం” అంటూ గుడిలోకి వెళ్లారు.

గుడిలో అభిపేరు మీద అభిషేకం చేయమని ముందే చెప్పి వుంచారు పూజారికి. వీళ్ళిద్దరిని చూడగానే ఆయన “ప్రొద్దునే అభిషేకం చేశాం , బాబు పేరు మీద. ఇదిగోండి ప్రసాదం. ఏరా నాయనా! ఏలా వున్నావు ?” అంటూ ప్రసాదం ఇచ్చారు. ఆ తరువాత దారిలో రాములు కనబడి “అయ్యా ! చినబాబుగారు వచ్చిన్నట్టున్నారు. బాగున్నారా బాబు ? అమ్మ నాన్న ఏలా వున్నారు ?” అని అడిగాడు!

అలా అటు తరువాత ఊరిలోకి వెళ్లారు. చెరువుగట్టు, కాలేజీ, స్వీట్ షాపు, పొలాలు, ఇలా తిరిగారు. మధ్యాహ్నం ఇంటికి చేరటం, మరల సాయంత్రం బయటికి. ప్రతిరోజు ఇదే తంతు. ఎన్నో విషయాలు చర్చించేవారు. అభికి మాత్రం ఈ క్రొత్త వాతావరణానికి అలవాటు పడటం కొద్దిగా కష్టం అయ్యింది. ఈ మనుషుల మధ్య వ్యవహారాలు అర్ధమయ్యేవి కాదు. ప్రతి చిన్నదానికి “డిపెండెన్సీ” ఏంటో ? తోచేదికాదు. ఈ వారం తాతగారితో తిరగడంలో ఆనందం ఎంత అనుభవించాడో, ఒక రకమైన కన్ఫ్యూషన్ కి కూడా గురి అయ్యాడు. రోజు వారి ఏదో ఒక గొడవ.. పాల వాడు రాలేదనో, బ్యాంక్ లో పని జరగలేదనో, ఆటో వాడు ఎక్కువ డబ్బులు తీసుకున్నాడనో, హోటల్లో భోజనం బాగోలేదనో ఇలా రకరకాల కాన్ఫ్లిక్టు కూడా చూసాడు. చివరికి ఒక రోజున

“తాతగారు, మీరు ఇటువంటి చిరాకుల మధ్య వుండవలసిన అవసరం ఏమి వుంది ? నాతో వచ్చేయండి. మిమల్ని ఇద్దర్ని అమెరికా తీసుకుని వెళిపోతా. నాకు ఈ గొడవలు, చిరాకులు, ఈ డిపెండెన్సీలు ఏమి అర్థం కావట్లే. అమెరికా వచ్చేస్తే ఇంత గందరగోళం వుండదు. వచ్చేయండి” అని అన్నాడు.

తాతగారు అభి చెప్పిన మాటలు విని మురిసిపోయి...

“అమెరికా గొప్పతనం ఏమిట్రా ? అక్కడ ఏమి వుంది?” అని అడిగాడు.

అభి మొదలుపెట్టాడు.

“అక్కడ అన్ని పద్ధతిగా జరుగుతాయి. ప్రతీది చాలా ఈజీగా వుంటుంది. మీకు నచ్చినట్టు చేసుకోవచ్చు. ఇక్కడ లాగా బస్సులో సీటు కోసం పాటు పడక్కర్లేదు. అక్కడ ఎవరి కారు వారికి వుంటుంది. ఇక్కడ లాగా బ్యాంక్ లో క్లర్క్ తో పని అవలేదు అని ఏమి వుండదు. అంతా ఆన్ లైన్. ఇక్కడ లాగా పాల వాడు పాలు తేలేదనో, పని మనిషి రాలేదనో, ఆటో వాడు ఎక్కువ డబ్బులు తీస్కున్నాడనో వుండదు. ఎందుకంటే మన షాపింగ్ మనమే చేసుకోవచ్చు. మన పనులు మనమే ఎప్పుడు కావాల్సి వస్తే అప్పుడు చేసుకోవచ్చు.

కారు వాడికి రేట్ అంతా ఫిక్సడ్. ఇలా మీరు ఏది చూసిన చాలా పద్ధతిగా జరుగుతుంది. మీకు ఈ చిరాకులు ఏమి వుండవు. అక్కడ చాలా ఇండిపెండెంట్ గా బ్రతకవచ్చు. ఎవరికీ కావాల్సినట్టు వాడు వుండవచ్చు.” ఇలా చెప్పాడు అభి.

ఇదంతా విని ఒక నవ్వు నవ్వారు తాతగారు. ఇంక ఏమి మాట్లాడలేదు. ఆ నవ్వు అర్థం ఏమిటో అప్పటికి అభికి అర్థం కాలేదు. దీనికి ఏదో ఒకటి చెబుతారు అని అనుకున్నాడు. కాని దాని గురించి ఏమి చెప్పలేదు. ఒక రోజు గడిచింది. రెండో రోజు గడిచింది.

ఇది ఇలా వుండగా ఆ రోజు ఊరిలో పెద్ద వాన, కుంభవృష్టి కురిసింది. కరంటు పోయింది.

డాక్టరు గారి ఇంటికి చేరాలని చకచకా ఒక ముసలావిడ ఆ వర్షంలో నడవసాగింది. ఆ చీకట్లో సరిగా కనపడక, ఆవిడ జారి పడిపోయింది. ఆవిడ పడటం చూసి ఆ వీధిలో వారు చకచకా రావటం, ఆవిడని ఎత్తుకుని డాక్టరు గారి ఇంటికి తీసుకువచ్చారు. ఇదంతా పక్కనుంచి చూస్తున్నాడు అభి. తాతగారు చూసి ‘దెబ్బ గట్టిగా తగిలింది’ అనడంతో చకచకా చుట్టు పక్కల వున్న వారు హాస్పిటల్స్ కి ఫోన్ చేయడం, ఒకరు కార్ తీసుకురావడం అంత ఆగమేఘాల మీద జరిగిపోయింది.ఆవిడని కార్ ఎక్కించి, తాతగారు, అభి, రాములు, ఇంకా చుట్టు ప్రక్కన వాళ్ళు అందరూ హాస్పిటల్ కి వెళ్ళారు. ఇదంతా చూస్తున్న అభికి మొదట క్షణం అర్థం కాలేదు. ఎవరో ఒకావిడ పడిపోతే వాళ్ళు మన ఇంటికి తీసుకురావటం ఏమిటి ? ప్రక్క ఇంటి వాడు కారు తేవటం ఏమిటి ?

హాస్పిటల్లో డాక్టర్ లేదని ఇంకొకరు, డాక్టర్ ఇంటికి వెళ్ళి డాక్టర్ని తీసుకురావడం ఏమిటి ? అసలు అంబులెన్సుకి ఫోన్ చేస్తే వాళ్ళే చూసుకుంటారు గా ?... అని ఇలా సాగిన మొదటి క్షణం ఆలోచనలు మెల్లగా తేరుకున్నాయి. వాళ్ళు అమెరికాలో వుండగా పక్కింటి అతనికి ఒంట్లో బాగోలేకపోతే అసలు మనం పట్టించుకునే పరిస్థితిలో కూడా లేమని అర్థం అయ్యి బాధ అనిపించింది. నాకు కావల్సిన్నట్టు బ్రతకడంలో నేను మాత్రమే బ్రతకడం వుందని అదే నలుగురు కలిసి బ్రతకడంలో ఆనందం వుందని ఆ క్షణం అర్థం అయ్యింది. ఇండిపెండెంట్ గా బ్రతకడంలో సుఖం వుందేమోగాని, ఇంటర్–డిపెండెంట్గా బ్రతకడంలో సంతోషం వుందని, అమెరికాలోది ఇండిపెండెంట్ సమాజం అని, అదే మన దేశంలో వున్నది ఇంటర్–డిపెండెంట్ మోడల్ అని అర్థం అయ్యింది. ఇక్కడ పాలవాడితోనో, ఆటోవాడితోనో పడే గొడవని నేను చిరాకు కింద చూసాను కాని, తాతగారు దానిని ఒక మనిషితో వ్యవహారంగా చూసారు తప్పితే, ఆ చిరాకుకి డిటాచ్డ్ గా వున్నారని... ఇలా అర్థమైనట్టుగా ఆలోచిస్తూ తాతగారి వైపు చూసాడు.

ఆయన నవ్వారు అదే నవ్వు. మొన్న నవ్విన నవ్వుకి అర్థం దొరికింది అభికి....

Post your comments